

Danmark. Det Tilfælde er ogsaa klart. Ifølge Versaillestraktaten har nogle Mennesker nemlig Ret til at optere for Danmark. Derfor er det naturligt, at det danske Politi spørger, om vedkommende vil optere for Danmark eller ikke. Hvis saa vedkommende siger, at han vil optere for Danmark, vilde det være haardt alligevel at forlange, at han skulde sendes ud. Siger vedkommende, at han ikke vil optere for Danmark, kommer det Spørgsmaal ikke frem. Men vi har ogsaa det Tilfælde, at vedkommende ikke har villet optere for Danmark, men dog har faaet Lov til at blive her, fordi han i øvrigt opfyldte Betingelserne. Ogsaa overfor en af dem, som har gjort sig skyldig i, jeg tror Tyveri, har det danske Politi været saa elskværdigt ikke at sende ham ud, hvis han vilde benytte sig af sin ved Versaillestraktaten hjemlede Ret til at optere. Jeg gad vide, hvad man vilde sige om det danske Politi, hvis det ikke bragte det Spørgsmaal paa det rene, om de vedkommende, hvor de har en saadan Ret, vilde optere eller ikke. Man vilde da sige: Hvorfor i Alverden har man ikke spurgt dem om det?

Altsaa det Spørgsmaal kan komme frem overfor de Kategorier, som har deres Ret efter Versaillestraktaten. Men det kan ogsaa komme frem paa en tredje Maade, hvad jeg har set i flere Tilfælde, idet de paagældende har været ivrige for at oplyse dette Punkt, blot for at faa Tilladelse til at blive her. De gør gældende, at de har deltaget i den danske Agitation i Flensborg, og at de derfor bliver forfulgt og haanet og spottet dernede. Om det er rigtigt eller ikke, ved man naturligvis ikke; men naar Omstændighederne taler derfor, bliver Spørgsmaalet undersøgt.

Det afgørende er: Kan det ærede Medlem nævne et Eksempel paa, at en Mand er udvist, eller at der er nægtet en Mand Opholdstilladelse, fordi han var tysk? Den Politik, vi følger her, er netop den, at det, at en Mand er tysk, selvfølgelig ikke skal være til hans Skade; men omvendt gaar jeg ud fra, at det er lige saa selvfølgeligt, at det, at vedkommende oplyser, at han er tysksindet, ikke skal bevirke at han skal have Beskyttelse, fordi han er tysksindet, uagtet han har gjort sig skyldig i de Forseelser, jeg her har oplyst. Det skal heller ikke gaa saa langt.

Man maa i det hele taget huske paa, hvad jeg sagde før, at i saadanne Forhold kan Fejl ikke undgaas. Der gør sig en Mængde krydsende Hensyn gældende,

Hensynet til vedkommendes personlige Vandel, og det Hensyn, at vi her i Landet har forholdsvis gode sociale og økonomiske Forhold, og at man derfor andre Steder fra er ivrig efter at komme herind, saa meget desto mere, som vi er et af de Lande, der stiller de mildeste Betingelser i saa Henseende. Jeg forstaar ikke, at det kan siges fra ansvarlig Side, at det særlig er overfor Tyske, man optræder strengt. De 90—95 pCt. af de Pas, vi har med at gøre, angaar netop Tyskere. Tyskerne er altsaa den langt dominerende Bestanddel af de Mennesker, der overhovedet er Tale om. Men vor Stilling er den samme overfor de Tyske, som overfor andre. Vi maa skaffe tilstrækkelige Garantier, naar vedkommende vil ind i Landet. Vi har set, hvordan man dernedefra benytter et hvilket som helst Paaskud til at komme herind. Man benytter det Paaskud, at man skal ind og besøge en Tante eller besøge en Bekendt; og naar man er kommet ind, flytter man sine Møbler herop i en Fart, og saa siger man: Nu har vi Ret til at være her, og hvis man flytter os, er det Udvisning, det er General Rytter, der har været der.

Endvidere maa jeg bede om, at man ikke forveksler Tilfælde af Udvisning med Tilfælde af Nægtelse af Opholdstilladelse. De to Tilfælde er saa forskellig som Dag og Nat. Thi i det ene Tilfælde har Manden en Ret, være sig en juridisk eller moralsk, som man berører ham, i det andet Tilfælde har han ingen Ret; det er betydet ham paa Forhaand. Saa og saa lang Tid maa han være her.

Der staar, at man noterer med Tilfredshed, at der fra tysk Side vil blive gjort Henstillinger til os. Jeg har allerede sagt, at ogsaa jeg noterer det med Tilfredshed, at vi kan faa ansvarlige Mennesker at holde os til og ikke ansvarløse Aviser eller ansvarløse Referenter til Aviser, som kan udslynge det ene efter det andet uden at blive draget til Ansvar. Men lad os se de Repressalier, som Tyskland vil anvende. Jeg vil imødesee dem med stor Ro, thi hvis Tyskland kun vil udøve Repressalier imod os i lignende Tilfælde som disse 46, tror jeg, at ikke en eneste her i Danmark vilde have ondt af de 46 Danske, som under saadanne Omstændigheder blev sendt her hjem. Og jeg tror, at disse Mennesker overhovedet ikke vilde melde sig, men vilde genere sig derfor. Derfor staar det for mig som en Gaade, hvorledes man har faaet de 46 Navne draget frem.

Jeg har set af Aviserne — jeg ved